Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ — ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ, Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΚΑΙ Η ΚΟΡΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΕΝΑΣ ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ. ΕΝΑΣ ΦΤΩΧΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ. ΜΙΑ ΝΕΑ ΩΜΟΡΦΗ ΚΟΡΗ.

(Σ' ἕνα ἐξοχικό μονοπάτι. Μία ὡμορφη κόρη περπατάει μόνη. Σὲ λίγο ἔρχονται ἕνας πλούσιος ἄρχοντας κι' ἕνας φτωχος ποιητής, οἱ ὁποῖοι σταματοῦν τὴν ὡμορφη κόρη).

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Ἔλα μαζύ μου, ὥμορφη κόρη. Ἔλα... Θὰ σὲ γυτύσω μὲ φορέματα πολύτιμα, θὰ σὲ στολίσω μὲ διαμάντια ἀστραφτερά!... Ἔλα μαζύ μου...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Ἔλα μαζύ μου, πεντάμορφη παρθένα... Θὰ σκορπίζω τριαντάφυλλα στὸ πέρασμά σου'... Θὰ στολίσω μὲ ἀνθισμένες μυρτιὲς τὰ ξανθά σου μαλλιά...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Ἔλα μαζύ μου, ἔλα, χαριτωμένη κοπέλλα... Θὰ σὲ πάω στὸ μαρμαρένιο μου παλάτι, ποὺ εἶνε χτισμένο στὶς ὄχθες ἑνὸς σκοτεινοῦ ποταμοῦ. Μέσα στὸ παλάτι αὐτό, θὰ εἶσαι εὐτυχισμένη, σὰν βασίλισσα. Ἀμέτρητοι σκλάβοι καὶ σκλάβες θὰ εἶνε στὶς διαταγές σου. Θὰ σὲ λούζοιν μὲ ἀρώματα, μόλις ξυπνήσης τὸ πρωΐ καὶ θὰ σ' ἀποκοιμιζοιν τὸ βράδυ μὲ μουσικὲς καὶ μὲ τραγούδια.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Ἐγώ, ὦ χρυσομαλλη παρθένα, θὰ σ' ὁδηγήσω. ἂν ἔρθεις μαζύ μου, σὲ μιὰ φτωχικὴ σοφίτα. Ἀλλ' ἀπὸ κεῖ πάνω ὅλος ὁ κόσμος θὰ εἶνε δικός μας καὶ θὰ ζοῦμε σιμά, πολὺ σιμά στ' ἀστέρια!....

Η ΚΟΡΗ. — Ἀλλοίμονο!... Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ νὰ διαλέξω... Τὸν ἄρχοντα μὲ τὰ διαμάντια, ἢ τὸν ποιητὴ μὲ τ' ἀστέρια;

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Τὰ διαμάντια θὰ τἄχης δικά σου. στὰ χέρια σου. Τ' ἀστέρια θὰ τὰ βλέπης μόνο ἀπὸ μακρυά.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Τὰ διαμάντια χάνονται πολλὲς φορές. τ' ἀστέρια μένουν.

Η ΚΟΡΗ. — Θεέ μου, δὲν ξέρω, δὲν ξέρω τί νὰ διαλέξω!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Γιὰ συλλογίσου, ὡραία κόρη... Θὰ σοῦ στολίσω τ' ὥμορφό σου κεφάλι μὲ μιὰ κορῶνα ποὺ θὰ λάμπη ὅλη, ἀπὸ τὰ πολύτιμα πετράδια.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Πόσο ὡραιότερα θὰ πηγαίνοιν στὰ χρυσᾶ σου μαλλιὰ τὰ δροσᾶτα λουλούδια τῆς ἀνοίξεως!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Ἂν ἔρθεις μαζύ μου. ὦ κόρη, θὰ γίνης πολὺ πλούσια. Θὰ εἶνε δικά σου ὅλα μου τὰ παλάτια. κι' ὅλοι μου οἱ θησαυροί.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Ἂν ἔρθεις μ' ἐμένα. γλυκειὰ χρυσομαλλοῦσα. θὰ εἶνε δικός σου ὅλος ὁ κόσμος. Δὲν θὰ σοῦ ἀνήκοιν ὡρισμένα καὶ μετρημένα πλούτη. Ὁ ποιητὴς εἶνε βασιλιᾶς τῆς φύσεως κι' ὅλος ὁ κόσμος εἶνε δικός του. Κι' ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει καὶ τραγουδάει ὁ ποιητής. εἶνε κι' αὐτὴ βασίλισσα τοῦ Σύμπαντος. Ναί... Τὸ Σύμπαν εἶνε τὸ βάθρο. ἀπάνω στὸ ὁποῖο ὑψώνει ὁ ποιητὴς τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει...

Η ΚΟΡΗ. — Εἶνε σὰν τραγοῦδι καὶ σὰν μουσική. τὰ λόγια σου ποιητή.

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Εἶνε μόνο λόγια. Ποτὲ δὲν θὰ μπορέση νὰ πραγματοποιήση ὅσα σοῦ τάζει. Ποτὲ δὲν θὰ μπορέση νὰ φτάση τ' ἀστέρια καὶ νὰ σοῦ πλέξη μιὰ κορῶνα ἀπ' αὐτά. Ἐνῶ ἐγώ, τὰ ἔχω πραγματικὰ καὶ μπορῶ νὰ σοῦ τὰ προσφέρω ὅποια ὥρα θέλεις τὰ πλούτη μου καὶ τὰ διαμάντια μου.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Τὰ λόγια μου. δὲν εἶνε λόγια ἁπλᾶ. Εἶνε θαυματουργά. μάγια. τραγούδια. ποὺ κατεβάζοιν τ' ἄστρα ἀπὸ ψηλά. καὶ κάνοιν τ' ἀνθίζοιν τὰ λουλούδια. ἀχόμα κι' πάνω στὰ χιόνια.

Η ΚΟΡΗ. — Τί ὡραῖα, τί ὡραῖα τὸ εἶπες. ὦ ποιητή!....

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Πρόσεξε μὴν σὲ μαγέψη. γλυκειὰ κόρη. τῆς ποιήσεως ἡ γοητεία.

Εἶνε ἐπικίνδυνη. πίστεψέ με. Εἶνε ἐπικίνδυνη γιὰ τὶς ἀθῶες σαν ἐσένα ψυχές. Μπορεῖ νὰ σὲ ξεγελάση καὶ νὰ σὲ παρασύρη γιὰ μιὰ στιγμή. Μὰ ὕστερα θὰ ἰδῆς πῶς τὰ λόγια ἑνὸς ποιητοῦ. δὲν εἶνε παρα λόγια. λόγια κούφια.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Ἡ ποίησις φτάνει ὡς τὰ οὐράνια καὶ μαγεύει τοὺς θεούς. Εἶνε ἡ πιὸ γλυκειὰ μουσική. Ἔλα μαζύ μου. κόρη. καὶ δὲν θὰ μετανοιώσης.

Η ΚΟΡΗ. — Τί ὡραῖα. τί ὡραῖα ποὺ μιλᾶς!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Δὲν ξέρω τί νὰ σοῦ πῶ γιὰ νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ποιητοῦ. ὡμορφη κόρη. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχω νὰ κάνω. εἶνε νὰ ἀντιτάξω στὰ πλανερὰ του λόγια τὸν ἦχο τῶν φλουριῶν καὶ τῶν διαμαντιῶν μου. (Βγάζει ἀπὸ τὴν ζώνη του ἕναν σάκκο γεμάτο χρυσάφι καὶ διαμάντια καὶ τὸν ἀδειάζει στὰ πόδια τῆς κόρης). Ὅλα αὐτὰ εἶνε δικά σου. κι' ἄλλα ἀκόμη. κι' ἄλλα πολλά. πανώρεμα κόρη.

Η ΚΟΡΗ. — Τί ὡραῖα πετράδια!.....
(Σκύβει γιὰ νὰ τα πάρη).

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Μὲ πιὸ λαμπρὰ διαμάντια διαλεχτά.
θὰ σὲ στολίσω ἐγὼ ξανθὴ παρθένα...
(Δείχνοντας περιφρονητικὰ τα διαμάντια τοῦ ἄρχοντα).

Μπροστά τους τίποτα δὲν εἶνε αὐτά...
Ἔλα μ' ἐμένα. κόρη. ἔλα μ' ἐμένα...
Ἀθάνατη ἡ ὡμορφιά σου ἡ ἀγνὴ θὰ ζῆ
μέσ' τὰ δικά μου τὰ τραγούδια. φῶς μου.
Μὲ τὰ τραγούδια μου κι' ἐσὺ μαζύ
θὰ ζῆς αἰώνια στὶς καρδιὲς τοῦ κόσμου...
(Ἡ κόρη δὲν ἀγγίζει κανὰ τα διαμάντια τοῦ ἄρχοντα).

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Ἔλα νὰ φύγωμε μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ, κόρη μου. Οἱ ποιηταὶ ξελογιάζοιν τὶς ἀθῶες καρδιὲς μὲ τὰ πλάνα τους λόγια. Μὴν τὸν ἀκοῦς. (Παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι τὴν κόρη καὶ προχωρεῖ μερικὰ βήματα).

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.—Ὅλα τὰ πλούτη κι' ἂν χαρῆς (τῆς γῆς.
τοῦ τραγουδιοῦ ἡ μαγεία θὰ σοῦ λείπη
Καὶ τοῦ φτωχοῦ ποιητῆ θὰ νοσταλγῆς
τὰ λόγια. ἀναστενάζοντας μὲ λύπη).
(Ἡ κόρη ξαναγυρνάει σιμὰ στὸν ποιητή).

Η ΚΟΡΗ. — Τραγούδησε πάλι. ποιητή. Εἶνε μαγικὸ πιστὸ γιὰ μένα τὰ λόγια σου...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.—Μέσ' στὸ παλάτι τοῦ ἄρχον- (τα. ξανθή.
θάσαι μιὰ σκλάβα χρυσοστολισμένη.
μὰ στὴν φτωχὴ σοφίτα μου θ' ἀνθῆ
ἡ νειότη σου φωδρη. καὶ λυτρωμένη.
Βαρειὰ εἶνε τὰ χρυσάφινα δεσμά.
Καὶ δὲν θὰ τὰ φορᾶς μὲ περηφάνια
πάντα. λαφρυὰ ὅπως θάναι τὰ χλωμά.
τ' ἀνθένια ποὺ θὰ σοῦ φορῶ στεφάνια.

Η ΚΟΡΗ.—Τί ὡραῖα!... Τί ὡραῖα!

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Γιὰ τελευταία φορὰ σοῦ λέω. κόρη: Ἔλα μαζύ μου. . Ἄφησε τὶς χίμαιρες. τὰ τραγούδια καὶ τ' ἀστρα. Ἡ μαγευτικὲς μουσικὲς ποὺ θ' ἀκοῦς στὸ παλάτι μου. θὰ σὲ κάνοιν νὰ ξεχάσης τὰ τραγούδια τοῦ ποιητῆ. Ἡ λάμψεις τῶν πολυτίμων πετραδιῶν μου θὰ σὲ θαμπώσοιν.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.—Καμιὰ δὲν θὰ χορτάση μου- (σικὴ
τὴν διψασμένη ἀπὸ ἔρωτα ψυχή σου.
ὅσο κλειστὴ σὲ στίχους. μυστικὴ.
ἡ λέξη: «Σ' ἀγαπῶ»....

Η ΚΟΡΗ. (πέφτοντας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ποιητῆ. ἐκστατική). —....Θάρθῶ μαζύ σου!....

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Δυστυχία μου!... Μοῦ τὴν πῆρε.... Μοῦ τὴν πῆρε... Τὴν κέρδισε αὐτὸς ὁ φτωχός. μὲ τὸν πλοῦτο τῆς ψυχῆς του. μὲ τοῦ τραγουδιοῦ του τὴ δύναμι. Καὶ τώρα!.... Τώρα καταλαβαίνω πῶς ὁ φτωχὸς εἶν' ἐγώ... Ἐγώ. μ' ὅλα μου τὰ πλούτη. Κι' αὐτὸς εἶνε ὁ πλούσιος. αὐτός...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. (ἀγκαλιάζοντας τὴν κόρη). — Εἶσαι δική μου. Κι' ὅλα εἶνε στὴ γῆ
τὰ λουλούδια δικά σου. καὶ τ' ἀστέρια
στὸν οὐρανό. Καὶ ἡ δυνι καὶ ἡ αὐγή.
Ἔλα... Βασίλειό μου. εἶνε ἡ Πλάσι ἀέρηα!
(Φεύγουν ἀγκαλιασμένοι σφιχτά. ἐνῶ ὁ πλούσιος ἄρχοντας κυττάει λυπημένος τὰ μάταια πλούτη του. τ' ἄχαρα πετράδια του καὶ τὰ χρυσαφικά του).

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.—Ἔλα μαζύ μου, κόρη, καὶ δὲν θὰ μετανοιώσης...

αὐτοῦ καὶ τῶν δύο ὑπηρετῶν του.

Ἡ λιτανεία αὐτὴ ἔγινε πράγματι μὲ μεγάλη κοσμοσυρροὴ καὶ θρησκευτικὴ κατάνυξι, γύρω ἀπὸ τὸ ἐκρίσιμα στὸ ὁποῖο εἶχαν μεταφέρει τοὺς τρεῖς μελλοθανάτους. Οἱ κατάδικοι ἄρχισαν νὰ λένε διαφόρους ψαλμούς, στοὺς ὁποίους ἀπαντοῦσανε οἱ παριστάμενοι — συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ δημίου.

Κατόπιν ὁ Ζὶλ ντὲ Ραί, ἀφοῦ ἐξεφώνησε ἕνα σύντομο λόγο, προτρέποντας τοὺς συγκεντρωμένους νὰ ζοῦν πάντοτε μὲ τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ, πέρασε μόνος του ἀπ' τὸ λαιμό του τὴ θηλειὰ καὶ κλώτσησε μὲ τὸ πόδι του τὸ σκαμνί, στὸ ὁποῖο εἶχε ἀνέβει.

Ὅταν παρέδωσε τὴν τελευταία του πνοή, ἕξ λευκοντυμένες γυναῖκες, συνοδευόμενες ἀπὸ ἕξ Καρμηλίτας μοναχοὺς, ποὺ κρατοῦσανε ἕνα φέρετρο, ξεκρέμασαν τὸ πτῶμα του καὶ τὸ μετέφεραν στὸ κοιμητήριο μιᾶς μονῆς.

Ὅσο γιὰ τοὺς δυὸ ὑπηρέτες καὶ συνενόχους του, μετὰ τὸν ἀπαγχονισμό τους, τοὺς ἔριξαν στὴν πυρὰ καὶ τοὺς ἄφησαν ἐκεῖ νὰ καοῦν ὁλόκληροι. Ὕστερα πήρανε τὴ στάχτη τους καὶ τὴν σκόρπισαν στοὺς τέσσερες ἀνέμους...